

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ – ΙΣΡΑΗΛ – ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Το ιστορικό πλαίσιο και οι σύγχρονες συγκρούσεις

Η σύγκρουση Ισραήλ-Παλαιστίνης είναι η πλέον μακροχρόνια και μια από τις πιο αιματηρές συγκρούσεις που έχει γνωρίσει ο πλανήτης μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, με αλληπάλληλες εκρήξεις στρατιωτικών πολέμων όλων των μορφών (διακρατικός πόλεμος, ένοπλο αντάρτικο, ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις). Είναι ταυτόχρονα μια γεωπολιτική σύγκρουση που καθορίζεται από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά και τις περιφερειακές της Μέσης Ανατολής. Παράλληλα έχει αντίκτυπο πολιτικό και ιδεολογικό στους λαούς, μια σύγκρουση με παγκόσμια εμβέλεια που καθορίζει συνειδήσεις αλλά και τη στάση και δράση της αριστεράς και του κινήματος.

A. Το ιστορικό πλαίσιο της σύγκρουσης

Η σύγκρουση έχει τις ρίζες της στην εποχή της αποικιοκρατίας και του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Είναι η εποχή που εμφανίζονται και τα εθνικά κινήματα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Η ιστορική Παλαιστίνη ήταν μέχρι το 1918 τμήμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στη γη της κατοικούσαν Άραβες μουσουλμάνοι με μια ισχυρή παρουσία Αράβων χριστιανών (ορθόδοξων κυρίως). Η παρουσία εβραϊκού πληθυσμού στις αρχές του 20ου αιώνα ήταν αμυδρή με μικρές κοινότητες σε πόλεις.

Το σιωνιστικό κίνημα εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα. Υποστήριζε ότι οι Εβραίοι έπρεπε να μεταναστεύσουν στην ιστορική γη του Ισραήλ και να φτιάξουν το δικό τους κράτος. Η απήχηση του σιωνισμού δεν ήταν πλειοψηφική ανάμεσα στις εβραϊκές κοινότητες της Ευρώπης, καθώς οι περισσότερες διεκδικούσαν να έχουν πλήρη ισοτιμία και δικαιώματα εντός των ευρωπαϊκών κρατών. Σοσιαλιστικοί και προοδευτικοί κύκλοι μέσα στις εβραϊκές κοινότητες ήταν αντίθετοι στον σιωνισμό, ενώ υπήρχε αντίδραση και από ακραίους θρησκευτικούς κύκλους, που μέχρι και σήμερα υποστηρίζουν ότι η ίδρυση κράτους είναι αντίθετη με τα κείμενα του Ταλμούδ (το ιερό βιβλίο του Ιουδαϊσμού). Ο σιωνισμός αναπτύχθηκε μετά τους αντισημιτικούς διωγμούς στην Ευρώπη στις αρχές του 20ου αιώνα, κυρίως μετά τα πογκρόμ που εξαπέλυσε το τσαρικό καθεστώς κατά των μεγάλων εβραϊκών κοινοτήτων εντός της Ρωσικής Αυτοκρατορίας.

Τους στόχους του σιωνιστικού κινήματος υιοθέτησε και η βρετανική κυβέρνηση, αν και μέχρι το 1917 δεν ήταν καθόλου δεδομένο ότι μια εβραϊκή κρατική εστία θα δημιουργούνταν στην ιστορική Παλαιστίνη. Συζητιούνταν και η περίπτωση της Αργεντινής ή της αποικίας της Ουγκάντα στην Αφρική. Το 1917 ο τότε υπουργός Εξωτερικών της Βρετανίας, Άρθουρ Μπάλφουρ, δεσμεύτηκε να «δημιουργήσει στην Παλαιστίνη μια πατρίδα για τον εβραϊκό λαό». Πρόκειται για τη περίφημη Διακήρυξη Μπάλφουρ. Ουσιαστικά, **μια ευρωπαϊκή ιμπεριαλιστική και αποικιοκρατική δύναμη υποσχέθηκε στο σιωνιστικό κίνημα μια χώρα, αν και σε αυτή οι Παλαιστίνιοι Άραβες ιθαγενείς αποτελούσαν περισσότερο από το 90% του πληθυσμού.**

Η ευρύτερη περιοχή της ιστορικής Παλαιστίνης πέρασε στον έλεγχο της Μεγάλης Βρετανίας μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου και τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας **Το καθεστώς της Βρετανικής Εντολής για την Παλαιστίνη διήρκεσε από το 1923 μέχρι το 1948.** Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, οι Βρετανοί διευκόλυναν τη **μαζική εβραϊκή μετανάστευση.** Οι εξελίξεις αυτές, ανησούχησαν τους Παλαιστίνιους που έβλεπαν να μεταβάλλονται τα δημογραφικά δεδομένα και **το 1936 ξέσπασε η Αραβική Εξέγερση,** η οποία διήρκεσε ως το 1939. Η βρετανική αποικιοκρατία απάντησε με μαζικές δολοφονίες 5.000 Παλαιστινίων, απελάσεις μαχητών, καταστροφές σπιτιών, κλείσιμο πανεπιστημίων. Μέχρι το δεύτερο μισό του 1939, η Βρετανία είχε συγκεντρώσει 30.000 στρατιώτες στη Παλαιστίνη, βομβαρδίζοντας χωριά και δημιουργώντας την πρώτη προσφυγική ροή Παλαιστινίων. Παράλληλα, οι Βρετανοί συνεργάστηκαν με την κοινότητα των Εβραίων μεταναστών και σχημάτισαν παραστρατιωτικές ένοπλες ομάδες Εβραίων μαχητών. Στην περιοχή

μεταφέρθηκαν κρυφά όπλα και ιδρύθηκαν εργοστάσια όπλων για να εξοπλίσουν τον προπομπό του μετέπειτα εβραϊκού στρατού.

	1533-39	1800	1914	1922	1931	1945	1947	1967	2005	2023 [^]
	Ottoman Palestine			British Mandate				Israel		
Muslims	145,000	246,000	525,000	590,890	759,712	1,061,270	1,181,000	289,600	1,140,600	2,065,000*
Jews	5,000	7,000	94,000	83,794	174,610	553,600	630,000	2,383,600	5,313,800	7,181,000
Christians/Others	6,000	22,000	70,000	82,498	91,398	149,650	143,000	103,100	261,600	549,000**
Total	157,000	275,000	689,000	757,182	1,035,821	1,764,520	1,970,000	2,776,300	6,990,700	9,795,000

Μέχρι το 1947, ο εβραϊκός πληθυσμός είχε φτάσει στο 33% της Παλαιστίνης, και κατείχε το 6% της γης. Οι Βρετανοί (και οι Γάλλοι) προχώρησαν στην απο-αποικιοποίηση των εδαφών που κατείχαν στην Μέση Ανατολή, δημιουργώντας τα κράτη του Ιράκ, της Ιορδανίας, της Συρίας και του Λιβάνου. Η τύχη της Παλαιστίνης θα κρίνονταν στο νεοσύστατο ΟΗΕ, ο οποίος το 1948 υιοθέτησε το ψήφισμα 181, το οποίο ζητούσε τη διχοτόμηση της Παλαιστίνης (Εβραϊκό Κράτος 55%, Παλαιστινιακό Κράτος 43%, Ιερουσαλήμ διεθνής πόλη). Ωστόσο, οι Παλαιστίνιοι απέρριψαν το σχέδιο καθώς παραχωρούσε το μεγαλύτερο μέρος της Παλαιστίνης στο εβραϊκό κράτος, συμπεριλαμβανομένου του μεγαλύτερου μέρους της εύφορης παράκτιας περιοχής. **Εκείνη την εποχή, οι Παλαιστίνιοι κατείχαν το 94% της ιστορικής Παλαιστίνης και αποτελούσαν το 67% του πληθυσμού της.**

Λίγο πριν λήξει η βρετανική αποικιοκρατία στις 14 Μαΐου 1948 οι σιωνιστές παραστρατιωτικοί ξεκίνησαν μια στρατιωτική επιχείρηση για να καταστρέψουν παλαιστινιακές πόλεις και χωριά και να επεκτείνουν τα σύνορα του σιωνιστικού κράτους που επρόκειτο να γεννηθεί. **Από το 1947 έως το 1949, περισσότερα από 500 παλαιστινιακά χωριά, κωμοπόλεις και πόλεις καταστράφηκαν σε αυτό που οι Παλαιστίνιοι αναφέρουν ως Nakba («καταστροφή» στα αραβικά).** Υπολογίζεται ότι 15.000 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν, πολλοί σε σφαγές αμάχων. **Το σιωνιστικό κίνημα κατέλαβε το 78% της ιστορικής Παλαιστίνης. Το υπόλοιπο 22% χωρίστηκε σε αυτό που είναι τώρα η κατεχόμενη Δυτική Όχθη και η πολιορκημένη Λωρίδα της Γάζας.** Υπολογίζεται ότι 750.000 Παλαιστίνιοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Σήμερα οι απόγονοί τους ζουν ως έξι εκατομμύρια πρόσφυγες σε 58 άθλια στρατόπεδα σε όλη την Παλαιστίνη και στις γειτονικές χώρες του Λιβάνου, της Συρίας, της Ιορδανίας και της Αιγύπτου.

Το κράτος του Ισραήλ ιδρύθηκε στις 15 Μαΐου 1948, αλλά την επόμενη αμέσως ημέρα ξέσπασε ο πρώτος αραβοϊσραηλινός πόλεμος, ενώ η κατάπαυση του πυρός ήρθε τον Ιανουάριο του 1949 μετά από ανακωχή μεταξύ του Ισραήλ και της Αιγύπτου, του Λιβάνου, της Ιορδανίας και της Συρίας. **Τον Δεκέμβριο του 1948, η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ψήφισε το ψήφισμα 194, σύμφωνα με το οποίο οι Παλαιστίνιοι που ξεσπιτώθηκαν θα επέστρεφαν στις εστίες τους.** Το Ισραήλ το απορρίπτει και αρνείται να αναγνωρίσει έως σήμερα τα δικαιώματα επιστροφής των Παλαιστινίων προσφύγων. Τουλάχιστον 150.000 Παλαιστίνιοι παρέμειναν στο νεοσύστατο κράτος του Ισραήλ. Αρχικά ζούσαν υπό στρατιωτική ισραηλινή κατοχή, απέκτησαν υπηκοότητα μετά από 20 χρόνια και σήμερα αποτελούν το 20% σχεδόν του πληθυσμού του διεθνώς αναγνωρισμένου Ισραήλ (χωρίς τα κατεχόμενα εδάφη)

Οι γειτονικές αραβικές χώρες αν και ηττήθηκαν, κατέλαβαν το 1948 τμήματα της ιστορικής Παλαιστίνης. Η Αίγυπτος κατέλαβε τη Λωρίδα της Γάζας και η Ιορδανία απέκτησε τη διοικητική κυριαρχία στη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ. **Το όνομα της Παλαιστίνης σβήστηκε από το χάρτη.** Το 1956 ο Αιγύπτιος ηγέτης Νάσερ (με στήριξη από την ΕΣΣΔ) εθνικοποίησε την διώρυγα του Σουέζ με αποτέλεσμα να δεχθεί συντονισμένη επίθεση από τη Μεγάλη Βρετανία, τη Γαλλία και το Ισραήλ. Οι ΗΠΑ μεσολάβησαν και κέρδισαν το ρόλο του «ρυθμιστή» της περιοχής, ρόλο που

μέχρι τότε διαδραμάτιζε η Μεγάλη Βρετανία. **Το Ισραήλ μετατρέπεται σε προγεφύρωμα του δυτικού ιμπεριαλισμού** σε μια περιοχή με μοναδική γεωπολιτική σημασία, ενώ ήταν σε εξέλιξη αντιαποικιοκρατικά ένοπλα κινήματα, με ισχυρό ρόλο αριστερών δυνάμεων.

Η PLO και οι δύο Ιντιφάντα

Το 1964 ιδρύθηκε η **Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO)** και ένα χρόνο αργότερα ιδρύθηκε το πολιτικό κόμμα **Φατάχ**, με τον Γιάσερ Αραφάτ να είναι ένας εκ των ιδρυτών του. Η PLO ήταν μια οργάνωση-ομπρέλα στην οποία κυριαρχούσε η Φατάχ (μια δύναμη που έθετε βασικό στόχο την εθνική απελευθέρωση, σε αντιπαράθεση αντικειμενικά με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια, χωρίς όμως προγραμματικά να ξεφεύγει από το αστικό πλαίσιο), ενώ υπήρχε ισχυρή παρουσία αριστερών αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Στις 5 Ιουνίου **1967**, κατά τη διάρκεια του **Πολέμου των Έξι Ημερών** μεταξύ Ισραήλ και ενός συνασπισμού αραβικών στρατών, **το Ισραήλ κατέλαβε στρατιωτικά την υπόλοιπη ιστορική Παλαιστίνη, συμπεριλαμβανομένης της Λωρίδας της Γάζας, της Δυτικής Όχθης, της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, των υψωμάτων του Γκολάν της Συρίας και της αιγυπτιακής χερσονήσου του Σινά.** Για τους Παλαιστίνιους, αυτό οδήγησε σε μια δεύτερη μαζική προσφυγοποίηση, εντός κι εκτός της κατεχόμενης από το Ισραήλ πλέον Γάζας και της Δυτικής Όχθης.

Τον Δεκέμβριο του 1967 δημιουργήθηκε το **μαρξιστικό Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης**. Η παρουσία της κομμουνιστικής αριστεράς προκάλεσε την αντίδραση των συντηρητικών, φιλοδυτικών καθεστώτων και στις αραβικές χώρες, Στην Ιορδανία δρούσαν οι μαχητές **Φενταγίν** κάνοντας επιθέσεις στα κατεχόμενα εδάφη και το 1970 ο Ιορδανός βασιλιάς Χουσεΐν αποφάσισε να τους απομακρύνει από τη χώρα. Ο ιορδανικός στρατός περικύκλωσε πόλεις με παρουσία της PLO και μετά από μάχες οι Φενταγίν εκδιώχθηκαν και κατέφυγαν στον Λίβανο. Στο πλαίσιο του εμφυλίου πολέμου στον Λίβανο το Ισραήλ συνεργάστηκε με τις φασιστικές χριστιανικές πολιτοφυλακές (Φαλαγγίτες) και το 1982 εισέβαλε με στόχο “να εξαλείψει ολοκληρωτικά την PLO. Μετά από μια αιματηρή πολιορκία της Βηρυτού οι μάχες τερματίστηκαν με μια συμφωνία η οποία επέτρεψε την ασφαλή εκκένωση των Παλαιστινίων μαχητών από την πόλη και εγγυήθηκε την προστασία των προσφύγων. Ταυτόχρονα όμως οι δυνάμεις της Παλαιστινιακής αντίστασης υποχρεώθηκαν να αποχωρήσουν από τον Λίβανο (που είναι δίπλα στο Ισραήλ) και η έδρα της PLO μεταφέρθηκε στην Τυνησία. Στις 16 Σεπτέμβρη 1982 στους προσφυγικούς καταυλισμούς στα περίχωρα της Βηρυτού, **Σάμπρα και Σατίλα**, πραγματοποιήθηκε **σφαγή 2.500-3.000 αμάχων προσφύγων** από τους Φαλαγγίτες, ενώ ο ισραηλινός στρατός είχε περικυκλώσει τους καταυλισμούς για να εμποδίσει τους κατοίκους να φύγουν.

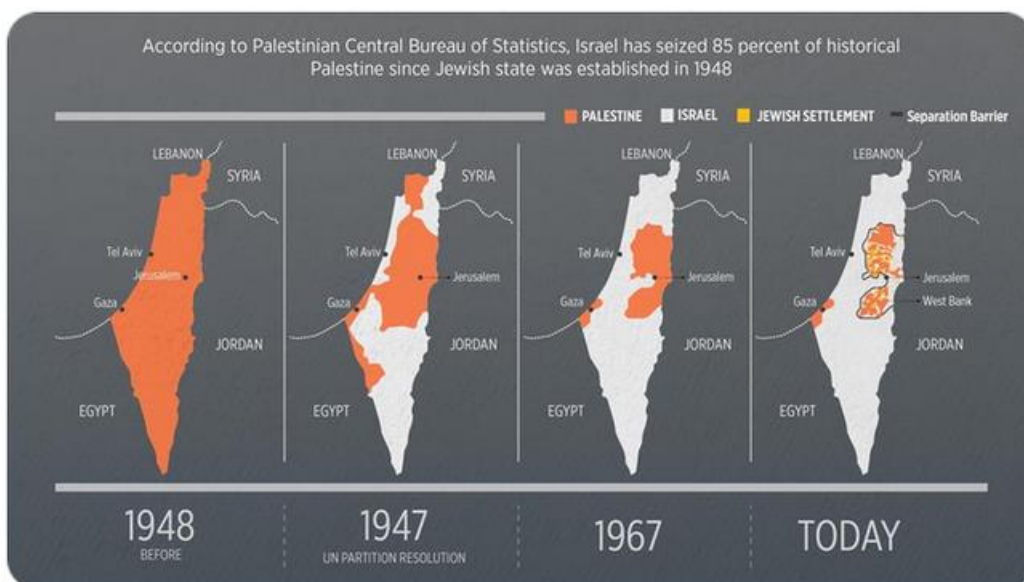
Η PLO όχι μόνο δεν εξαλείφθηκε, αντίθετα δυνάμωσε πολύ περισσότερο, ενώ οι αλληπάλληλες σφαγές ενίσχυσαν το διεθνές ρεύμα αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό. Τον **Δεκέμβρη του 1987 ξέσπασε η πρώτη Παλαιστινιακή Ιντιφάντα (εξέγερση) μέσα στα κατεχόμενα εδάφη της Γάζας και της Δυτικής όχθης πλέον.** Οι διαδηλώσεις εξαπλώθηκαν με νεαρούς Παλαιστίνιους να πετούν πέτρες σε άρματα μάχης και στρατιώτες του ισραηλινού στρατού. Τότε ιδρύθηκε και η **Χαμάς, ένα παρακλάδι της Μουσουλμανικής Αδελφότητας** που συμμετείχε σε ένοπλη αντίσταση κατά της ισραηλινής κατοχής (αν και αρκετοί θεωρούν ότι το Ισραήλ συνέβαλε στην ίδρυσή της). Η Χαμάς είχε τότε μικρή επιρροή και η παρουσία της ευνοούσε το Ισραήλ για να διασπάσει την παλαιστινιακή αντίσταση και να πληγεί ειδικά η αριστερή ριζοσπαστικοποίηση, που εκφραζόταν σε οργανώσεις όπως το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και το Κόμμα του Λαού της Παλαιστίνης (το κομμουνιστικό κόμμα).

Το δόγμα που υιοθέτησε τότε ο Ισραηλινός Στρατός ήταν **«Σπάστε τα κόκαλά τους».** Η Ιντιφάντα διεξήχθη κυρίως από νέους και διευθύνθηκε από την Ενωμένη Εθνική Ηγεσία της Εξέγερσης, έναν

συνασπισμό παλαιστινιακών πολιτικών οργανώσεων που δεσμεύτηκαν να τερματίσουν την ισραηλινή κατοχή και να εδραιώσουν την παλαιστινιακή ανεξαρτησία. Χαρακτηρίστηκε από λαϊκές κινητοποιήσεις, μαζικές διαδηλώσεις, πολιτική ανυπακοή, καλά οργανωμένες απεργίες και κοινοτικούς συνεταιρισμούς. 1.070 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν από τις ισραηλινές δυνάμεις κατά τη διάρκεια της Ιντιφάντα, μεταξύ των οποίων 237 παιδιά. Περισσότεροι από 175.000 Παλαιστίνιοι συνελήφθησαν. **Η Ιντιφάντα ώθησε τη διεθνή κοινότητα να αναζητήσει μια λύση στη σύγκρουση.**

Η Ιντιφάντα έληξε με την **υπογραφή των Συμφωνιών του Όσλο το 1993 και το σχηματισμό της Παλαιστινιακής Αρχής (ΠΑ)**, μιας προσωρινής κυβέρνησης στην οποία παραχωρήθηκε περιορισμένη αυτοδιοίκηση στους θύλακες της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας. Η εξέλιξη αυτή είχε τη σφραγίδα των ΗΠΑ οι οποίες, ως μόνη υπερδύναμη πλέον μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, επιχείρησαν να βάλουν στη Μέση Ανατολή τη σφραγίδα της Pax Americana, απαιτώντας από όλους την άνευ όρων αναγνώριση της ηγεμονίας τους. Ήταν μια «φυσική» συνέχεια των συμφωνιών του Καμπ Ντέιβιντ, που υπογράφηκαν το 1979 και οδήγησαν στην αποκατάσταση των σχέσεων Αιγύπτου και Ισραήλ. **Με τις συμφωνίες του Όσλο, η PLO αναγνώρισε το Ισραήλ με βάση μια λύση δύο κρατών** και υπέγραψε συμφωνίες που έδωσαν στο Ισραήλ τον έλεγχο του 60% της Δυτικής Όχθης και μεγάλου μέρους των χερσαίων και υδάτινων πόρων της περιοχής. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Γιτζάκ Ράμπιν, που υπέγραψε την ειρηνευτική συμφωνία, δολοφονήθηκε από Εβραίο ακροδεξιό.

Η Παλαιστινιακή Αρχή έπρεπε να ανοίξει τον δρόμο για την πρώτη εκλεγμένη παλαιστινιακή κυβέρνηση που θα διοικούσε ένα ανεξάρτητο κράτος στη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ, αλλά αυτό δεν συνέβη ποτέ. Οι αριστερές και άλλες αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις αντιτάχθηκαν στη συμφωνία του Όσλο, θεωρώντας πως ήταν ένας απαράδεκτος συμβιβασμός, που παραχωρούσε πολλά στο Ισραήλ και έθετε την Παλαιστινιακή Αρχή υπό την κηδεμονία του κράτους του Ισραήλ. Το 1995, το Ισραήλ έχτισε έναν φράχτη γύρω από τη Λωρίδα της Γάζας, ώστε να μην υπάρχει αλληλεπίδραση μεταξύ των διαιρεμένων παλαιστινιακών εδαφών, ενώ άρχισε η μαζική κατασκευή εβραϊκών οικισμών εποίκων μέσα στη Δυτική Όχθη. Στην πορεία εκφράζονταν πιο ξεκάθαρα και οι ταξικές αντιθέσεις μέσα στους Παλαιστίνιους, με τμήματα της αστικής τάξης να συνεργάζονται οικονομικά και όχι μόνο με το Ισραήλ.

Η δεύτερη Ιντιφάντα ξεκίνησε στις 28 Σεπτεμβρίου 2000, όταν ο αρχηγός της ισραηλινής δεξιάς αντιπολίτευσης Αριέλ Σαρόν (διοικητής του ισραηλινού στρατού στη Σάμπρα και Σατίλα) πραγματοποίησε μια προκλητική επίσκεψη στο τέμενος Αλ Άκσα ενώ την ίδια στιγμή χιλιάδες ισραηλινοί στρατιώτες αναπτύχθηκαν στη Παλιά Πόλη της Ιερουσαλήμ. **Το Ισραήλ κατέλαβε εκ νέου περιοχές που διοικούνταν από την Παλαιστινιακή Αρχή και άρχισε την κατασκευή ενός διαχωριστικού**

τείχους και την αχαλίνωτη πλέον κατασκευή εβραϊκών οικισμών. Δημιουργήθηκε ένα σύστημα δύο «επιπέδων» με Εβραίους εποίκους που απολάμβαναν όλων των δικαιωμάτων και Παλαιστινίους που έπρεπε να ζουν υπό στρατιωτική κατοχή, με απαγορευμένη κάθε μορφή πολιτικής έκφρασης και μεγάλα εμπόδια-ανισότητες στην καθημερινή κοινωνική ζωή και κίνηση. Πρόκειται για ένα σύγχρονο «απαρτχάιντ».

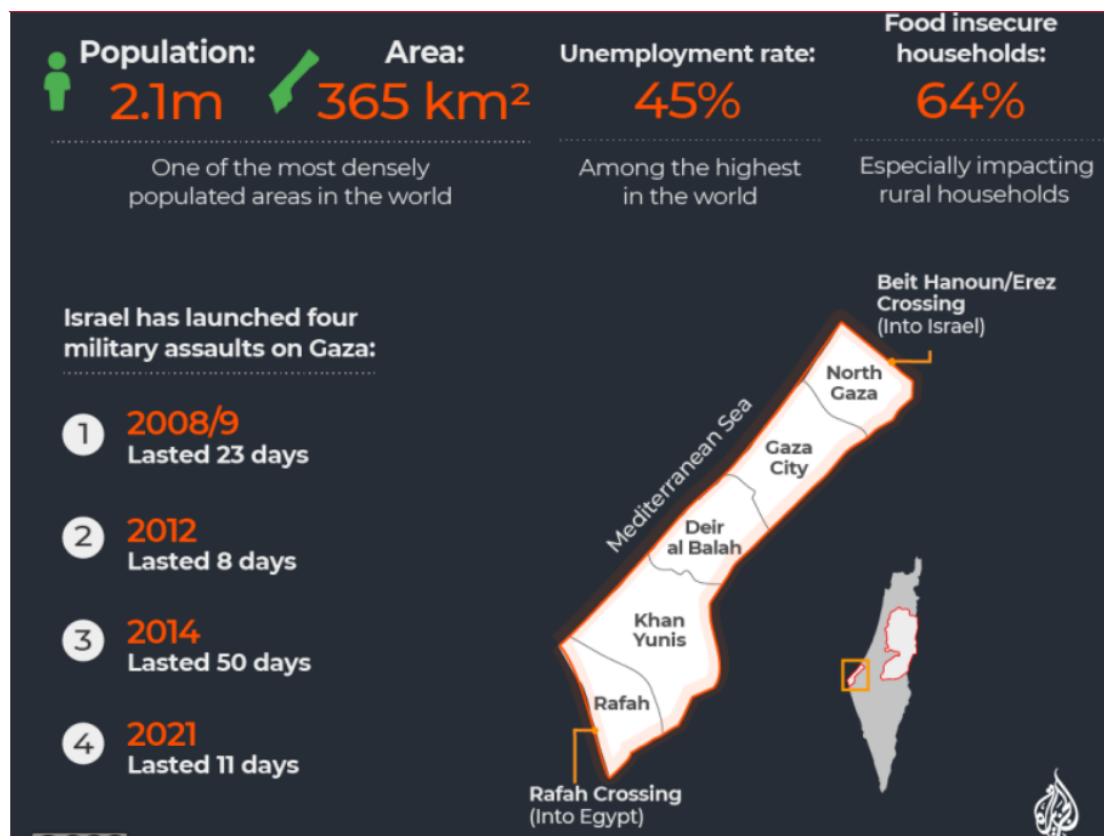
Οι οικισμοί είναι παράνομοι σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, αλλά με τα χρόνια, εκατοντάδες χιλιάδες Εβραίοι έποικοι έχουν μεταφερθεί σε οικισμούς που χτίστηκαν παράνομα σε παλαιστινιακή γη. Η μεγάλη πλειοψηφία των εποίκων είναι Εβραίοι της διασποράς, κυρίως από τις ΗΠΑ και χώρες της πρώην ΕΣΣΔ, οι οποίοι αποκτούν αυτόματα την ισραηλινή υπηκοότητα και μεταναστεύουν αποκτώντας δωρεάν κατοικίες σε γη που ανήκει σε παλαιστινιακές οικογένειες. Οι περισσότεροι έποικοι θεωρούν ότι αυτή η γη τους ανήκει με δικαιώματα που ανάγονται στην Παλαιά Διαθήκη! Πχ. στην πόλη Χεβρώνα κατοικούν 200.000 Παλαιστίνιοι και 2.000 Εβραίοι έποικοι. Ωστόσο, η μισή πόλη βρίσκεται υπό ισραηλινή κατοχή καθώς σε αυτή βρίσκεται ο τάφος του Αβραάμ, κάτι που δίνει αυτόματα στο Ισραήλ και τους έποικους δικαίωμα κατοχής! Διεκδικήσεις της εθνικιστικής ακροδεξιάς και θρησκόληπτες αντιλήψεις που σε άλλες χώρες θα θεωρούνταν γραφικές και σκοταδιστικές, στο Ισραήλ μετατρέπονται σε κρατική πολιτική υπό την πλήρη ανοχή των δυτικών κυβερνήσεων. Ο χώρος για τους Παλαιστινίους συρρικνώνεται καθώς δρόμοι και υποδομές μόνο για έποικους τεμαχίζουν την κατεχόμενη Δυτική Όχθη, όπως γίνονταν στους θύλακες για τους μαύρους Νοτιοαφρικανούς από το καθεστώς του **απαρτχάιντ**. Την εποχή που υπογράφηκαν οι Συμφωνίες του Όσλο, 110.000 Εβραίοι έποικοι ζούσαν στη Δυτική Όχθη, συμπεριλαμβανομένης της Ανατολικής Ιερουσαλήμ. Σήμερα, ο αριθμός είναι περισσότεροι από 700.000 που ζουν σε περισσότερα από 390 τετραγωνικά μίλια γης που απαλλοτριώθηκε από τους Παλαιστίνιους.

Ο ηγέτης της Παλαιστινιακής Αρχής Γιάσερ Αραφάτ πέθανε (με ισχυρές υποψίες δηλητηρίασης από τις μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ) το 2004. Ένα χρόνο αργότερα, η δεύτερη Ιντιφάντα τελείωσε. Ο ενοποιητικός ρόλος της μορφής του Αραφάτ δεν υπήρχε πλέον και το 2006 **οι Παλαιστίνιοι ψήφισαν σε γενικές εκλογές για πρώτη φορά με τη Χαμάς να αναδεικνύεται νικήτρια.** Η ενδυνάμωση της Χαμάς προήλθε μέσα σε ένα πλαίσιο όπου η προοπτική ανεξαρτησίας έμοιαζε προδομένη από την Φατάχ και την PLO, ενώ η διοίκηση της Παλαιστινιακής Αρχής βυθίζονταν στη διαφθορά. Παράλληλα, η επιστροφή των θρησκειών είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο, όχι μόνο στη Μέση Ανατολή, αλλά ακόμα και στον ανεπτυγμένο καπιταλισμό της Δύσης με άνοδο του ανορθολογισμού και της ακροδεξιάς. Είναι προφανώς πολύ πιο έντονη σε συνθήκες ακραίας φτώχειας, κατοχής και καταπίεσης. Τα κοινωνικά απελευθερωτικά οράματα γνώρισαν στο διάστημα από την πρώτη στη δεύτερη Ιντιφάντα μια στρατηγική ήττα, την κατάρρευση όχι μόνο της ΕΣΣΔ και των καθεστώτων της ανατολικής Ευρώπης, αλλά και της δυναμικής που έδιναν σε λαϊκά κινήματα.

Ακολούθησε **εμφύλιος πόλεμος Φατάχ-Χαμάς**, που κράτησε μήνες. Η Χαμάς έδωσε τη Φατάχ από τη Λωρίδα της Γάζας και η Φατάχ -το κύριο κόμμα της Παλαιστινιακής Αρχής- ανέλαβε εκ νέου τον έλεγχο τμημάτων της Δυτικής Όχθης. **Τον Ιούνιο του 2007, το Ισραήλ επέβαλε χερσαίο, αεροπορικό και ναυτικό αποκλεισμό στη Λωρίδα της Γάζας**, κατηγορώντας τη Χαμάς για «τρομοκρατία».

Το Ισραήλ έχει εξαπολύσει 4 στρατιωτικές επιθέσεις στη Γάζα: το 2008, το 2012, το 2014 και το 2021. Χιλιάδες Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί, μεταξύ των οποίων πολλά παιδιά, και δεκάδες χιλιάδες σπίτια, σχολεία και κτίρια γραφείων έχουν καταστραφεί. Η ανοικοδόμηση ήταν σχεδόν αδύνατη επειδή η πολιορκία εμποδίζει τα οικοδομικά υλικά, όπως ο χάλυβας και το τσιμέντο, να φτάσουν στη Γάζα. Το 2014, σε διάστημα 50 ημερών, το Ισραήλ σκότωσε περισσότερους από 2.100 Παλαιστίνιους, συμπεριλαμβανομένων 1.462 αμάχων και σχεδόν 500 παιδιών. Το **2017 ο Αμερικανός Πρόεδρος Τραμπ αναγνωρίζει την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ, βάζοντας ταφόπλακα σε οποιαδήποτε προοπτική ίδρυσης παλαιστινιακού κράτους.** Η Λωρίδα της Γάζας είναι μια απέραντη φυλακή, ενώ για τη Δυτική Όχθη η ακροδεξιά κυβέρνηση του Ισραήλ με τη συμμετοχή κομμάτων που θα χαρακτηρίζονταν ως φασιστικά/ρατσιστικά σε κάθε άλλη χώρα του κόσμου

ετοιμάζονταν η «Αποφασιστική Λύση». Στόχος της η οριστική “επίλυση”, σύμφωνα με την οποία στους Παλαιστίνιους πρέπει να δοθούν τρεις επιλογές: Υποταγή και παραμονή στο Ισραήλ, ως ανιθαγενείς πολίτες χωρίς πολιτικά δικαιώματα, μετανάστευση ή θάνατος. Η επέκταση των εποικισμών (κατά 16% τα τελευταία πέντε χρόνια) έχει οδηγήσει και σε αύξηση των βίαιων επιθέσεων εποίκων εις βάρος των Παλαιστίνιων, ακόμα και χριστιανών. Πάνω από 3.000 βίαια περιστατικά με δράστες εποίκους και θύματα Παλαιστίνιους έχουν καταγραφεί την τελευταία δεκαετία, όπως η πυρπόληση δεκάδων σπιτιών και αυτοκινήτων, στην κωμόπολη Χαβάρα της Δυτικής Όχθης, τον περασμένο Φεβρουάριο, ένα έγκλημα που έγινε από εποίκους υπό την επιτήρηση του ισραηλινού στρατού.

B. Ο πόλεμος μετά την 7η Οκτώβρη

Στις 7 Οκτώβρη 2023 πραγματοποιήθηκε καταδρομική επιχείρηση στο έδαφος του Ισραήλ από μονάδες της Χαμάς και άλλων παλαιστινιακών οργανώσεων, όπως ο Ισλαμικός Τζιχάντ και το Λαϊκό Μέτωπο. Η βία σε βάρος αμάχων (το μέγεθος της οποίας διογκώνεται από τα δυτικά ΜΜΕ) είναι υπαρκτή, αν και μεγάλο μέρος των «αμάχων» εποίκων συμμετέχει σε αντιδραστικές ακροδεξιές ένοπλες πολιτοφυλακές. Βασικός στόχος ήταν τα στρατιωτικά φυλάκια γύρω από τον φράχτη, η κατάληψη τους και η είσοδος σε πόλεις όπως η Σντερότ, όπου κατέλαβαν ακόμα και το αστυνομικό τμήμα. Στόχος ήταν επίσης η απαγωγή ομήρων, μια τακτική που χρησιμοποιείται από ένοπλα αντιστασιακά αντάρτικα για να διαπραγματευτούν την απελευθέρωση χιλιάδων κρατουμένων στις φυλακές της κατοχικής δύναμης. Πρέπει να σημειωθεί επίσης (καθώς αποκρύπτεται από τα ΜΜΕ) ότι μεγάλο μέρος των νεκρών του Ισραήλ είναι στρατιωτικοί (πάνω από 300 από τον στρατό και 40 από την αστυνομία), όπως επίσης και ανάλογο ποσοστό μεταξύ των απαχθέντων. Η ακριβής εικόνα των συνεπειών της επίθεσης της Χαμάς και των άλλων δυνάμεων δεν μπορεί να υπάρξει, καθώς έχει αναπτυχθεί τεράστια παραπληροφόρηση από το Ισραήλ και τα δυτικά ΜΜΕ, με πολλές εμβληματικές καταγγελίες να καταρρέουν (π.χ. αποκεφαλισμένα βρέφη). Σε κάθε περίπτωση, δεν μπορεί να κατανοηθεί η δράση των παλαιστινιακών δυνάμεων έξω από το πλαίσιο της ωμής και δολοφονικής καταπίεσης των Παλαιστίνιων για δεκαετίες από το καθεστώς κατοχής και εθνοκάθαρσης του

Ισραήλ με τη συνενοχή ΗΠΑ, ΕΕ και αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων. Εκεί βρίσκεται η αιτία των δεινών όλων των λαών της περιοχής.

Η απάντηση του Ισραήλ ήταν **μια άνευ προηγουμένου έναρξη μαζικών βομβαρδισμών με απειλή εισβολής χερσαίων δυνάμεων**. Παράλληλα επέβαλε τον αποκλεισμό των κατοίκων της Γάζας από νερό, ηλεκτρισμό, τρόφιμα, φάρμακα και καύσιμα –μια **μεσαιωνικού τύπου πολιορκία, στη λογική της συλλογικής ευθύνης που ισοδυναμεί με έγκλημα πολέμου, μια πραγματική γενοκτονία**. Επέβαλε ακόμα την απομάκρυνση 1,1 εκατομμυρίου ανθρώπων από τη βόρεια Γάζα, συμπεριλαμβανομένης της ομώνυμης πόλης. Άμεσος στόχος αυτής της εκστρατείας τρομοκρατίας είναι να αραιώσει από αμάχους η βόρεια Γάζα, ώστε να διευκολυνθούν οι χερσαίες επιχειρήσεις του ισραηλινού στρατού, με στόχο τον αποκεφαλισμό της στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας της Χαμάς. Ωστόσο, οι Παλαιστίνιοι δικαιολογημένα υποπτεύονται ότι η κυβέρνηση Νετανιάχου έχει και πιο μακροπρόθεσμους στόχους: **Τη μόνιμη εκδίωξη των περισσότερων Παλαιστινίων της Γάζας από τη Λωρίδα και τη μεταφορά τους στη χερσόνησο του Σινά στην Αίγυπτο**, με προοπτική την εκ νέου κατάληψή της και την ενσωμάτωσή της στο κράτος του Ισραήλ.

Η χερσαία εισβολή δεν θα είναι “περίπατος” για το Ισραήλ, σε μια περιοχή που είναι ιδανική για αντάρτικο των πόλεων και όπου κάθε τετραγωνικό μέτρο της είναι δυνητική παγίδα θανάτου, με δεδομένο και το τεράστιο δίκτυο υπόγειων τούνελ και οχυρών που έχει οικοδομήσει η Χαμάς. Ακόμη κι αν καταφέρει το Ισραήλ να συντρίψει την ηγεσία και τον στρατιωτικό μηχανισμό της οργάνωσης (κάτι που δεν κατάφερε στις 50 ημέρες του προηγούμενου πολέμου το 2014), βασικό ερώτημα είναι τι θα κάνει μετά. Η κατοχή και η εθνοκάθαρση θα είχαν τεράστιο κόστος και ήδη ο Τζο Μπάιντεν, παρότι είχε δώσει από την πρώτη στιγμή λευκή επιταγή στον Νετανιάχου για μια θηριώδη στρατιωτική εκστρατεία, έσπευσε να τον προειδοποιήσει ότι η κατοχή της Γάζας θα ήταν τεράστιο λάθος. Το να παραδώσει τη Γάζα ο Νετανιάχου στην Παλαιστινιακή Αρχή της Δυτικής Όχθης θα ήταν ίσως επιλογή για το Ισραήλ. Ωστόσο, **το Ισραήλ δεν πολεμάει τη Χαμάς αλλά τον παλαιστινιακό λαό**, αφού στη Γάζα τα ένοπλα τμήματα όλων των παλαιστινιακών οργανώσεων, από την Ισλαμική Τζιχάντ μέχρι το Λαϊκό Μέτωπο, ακόμα και οι τις ταξιαρχίες Αλ Άκσα της Φατάχ, συμμετέχουν στην αντίσταση.

Ο μεγαλύτερος εφιάλτης, τόσο για το Ισραήλ όσο και για τις ΗΠΑ, θα ήταν να ανοίξει ένα **δεύτερο μέτωπο η σιιτική οργάνωση Χεζμπολάχ, στο νότιο Λίβανο** με στήριξη του Ιράν. Η αποστολή δύο αμερικανικών αεροπλανοφόρων στην περιοχή επιχειρεί να στείλει μήνυμα προειδοποίησης στην Τεχεράνη και τους συμμάχους της. Αλλά το να μπουν ενεργά στον πόλεμο οι ΗΠΑ στο πλευρό του Ισραήλ, κάτι που δεν συνέβη ποτέ στους προηγούμενους αραβοϊσραηλινούς πολέμους θα στείλει σε όλο τον μουσουλμανικό κόσμο την εικόνα μιας νέας Σταυροφορίας, με τεράστιο γεωπολιτικό κόστος για τις ΗΠΑ. Οι Αμερικανοί πίστευαν ότι μπορούν να προωθήσουν τη σύμπραξη αραβικών κρατών-Ισραήλ σε έναν αντι-ιρανικό άξονα, αφήνοντας το Παλαιστινιακό στο ράφι. Στη νέα πραγματικότητα που διαμορφώνεται στη Μέση Ανατολή –ήδη η Σαουδική Αραβία ακύρωσε τη δρομολογημένη εξομάλυνση– αντιλαμβάνονται ότι αυτό δεν είναι πλέον δυνατό. Όλα αυτά εντάσσονται στο νέο σκηνικό που διαμορφώνεται με την άνοδο του άξονα Κίνας-Ρωσίας, την ένταξη στα BRICS, Αιγύπτου, Σαουδικής Αραβίας και Κατάρ.

Μειοψηφική αλλά ιδιαιτέρως σημαντική είναι η αντίθεση στην κατοχή και τις πολεμικές επιχειρήσεις από **τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας και των πολιτικών δυνάμεων**. Το ΚΚ Ισραήλ (ένα ιστορικό κόμμα τόσο της εβραϊκής, όσο και της αραβικής κοινότητας που διατηρεί εκλογική και κοινωνική επιρροή), οργανώσεις αρνητών στράτευσης και «μεταμελημένων» απόστρατων, μικρές αριστερές κινηματικές οργανώσεις, αριστεροί δημοσιογράφοι και έντυπα, ακτιβιστ(ρι)ές προσπαθούν να ορθώσουν το ανάστημά τους και να ενισχύσουν το αντιπολεμικό/αντικατοχικό κίνημα εντός του Ισραήλ. Η δράση τους είναι ιδιαιτέρως δύσκολη αλλά υπαρκτή και κρίσιμη καθώς διαρρηγνύουν την «εθνική ενότητα» και το κρατικό/κυβερνητικό αφήγημα. Συνολικά, αυτές οι δυνάμεις και φωνές αποτελούν φάρο ελπίδας και τη «μαγιά» για την ειρηνική, ισότιμη συνύπαρξη των

δυο λαών, ανεξαρτήτως κρατικής μορφής και μελλοντικών συνόρων. Ας μην ξεχνάμε ότι τη χρονιά που πέρασε, το Ισραήλ έζησε μαζικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις και απεργίες εναντίον της ακροδεξιάς κυβέρνησης

Γ. Η στάση της Αριστεράς

Είναι πιο αναγκαίο παρά ποτέ να σταθούμε στη σωστή πλευρά της ιστορίας. Να μην επιτρέψουμε να χαθεί το δάσος πίσω από το δέντρο, που δεν είναι άλλο από τον αγώνα και τα δικαιώματα της πλειοψηφίας του παλαιστινιακού λαού. Η αριστερά και οι κομμουνιστές δεν υποκρίνονται μπροστά στην οδύνη του θανάτου, ούτε τον προβάλλουν επιλεκτικά. Γνωρίζουν πως το κρίσιμο είναι να αναζητούν τις αιτίες και να στοχεύουν εκεί. **Για όσα συνέβησαν, συμβαίνουν και θα συμβούν στη Γάζα, τη Δυτική Όχθη και το Ισραήλ, υπεύθυνη είναι η κατοχή της Παλαιστίνης και η άγρια καταπίεση του λαού της.** Υπεύθυνοι είναι οι διαδοχικές κυβερνήσεις του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ, με αποκορύφωμα τη σημερινή του Νετανιάχου, Και φυσικά, όσοι τις στηρίζουν διαχρονικά και με κάθε τρόπο, από τις ΗΠΑ και την ΕΕ μέχρι τις ελληνικές κυβερνήσεις. ΗΠΑ/NATO και ΕΕ για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους στη Μ. Ανατολή και για να αντιμετωπίσουν την υποβάθμισή τους, δεν διστάζουν να δημιουργήσουν ένα δεύτερο επικίνδυνο μέτωπο (μετά την Ουκρανία), που μάλιστα μπορεί να πυροδοτήσει την γενίκευση του πολέμου σε ολόκληρο τον πλανήτη. **Η κυβέρνηση Μητσοτάκη/ΝΔ, η στάση των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ και η προπαγάνδα των αστικών ΜΜΕ που αναπαράγουν την πιο χυδαία, ρατσιστική και ιμπεριαλιστική προπαγάνδα ενάντια στους Παλαιστίνιους, ενάντια μάλιστα στη διαχρονική στάση αλληλεγγύης της πλειονότητας του ελληνικού λαού στον δίκαιο αγώνα για ελεύθερη Παλαιστίνη.** Η βάση της Σούδας έχει αναλάβει επιτελικό ρόλο στην υποστήριξη της αμερικανικής πολεμικής αρμάδας με δύο αεροπλανοφόρα στη ΝΑ Μεσόγειο. Ελληνικές φρεγάτες περιπολούν σε αποστολές στη ΝΑ Μεσόγειο. Παράλληλα, η 112 πτέρυγα μάχης στην Ελευσίνα μετατρέπεται σε στρατιωτικό προγεφύρωμα των ΗΠΑ για μεταφορά εφοδίων, όπλων, πυρομαχικών ακόμα και δυνάμεων υποστήριξης του Ισραήλ. Και άλλες εγκαταστάσεις θα τεθούν στην υπηρεσία των ΗΠΑ εάν ζητηθεί.

Ένα μέρος της Αριστεράς σε Ευρώπη και ΗΠΑ (και μεγαλύτερο ακόμα μέρος του αναρχικού χώρου) καθορίζει τη στάση της υπό την πίεση της κυρίαρχης ρητορικής που επιβάλλουν οι αστικές τάξεις, σε συνθήκες ήττας και υποχώρησης του κομμουνιστικού και αντιιμπεριαλιστικού ρεύματος. Καμία αποικιακή ή κατοχική δύναμη δεν παραιτήθηκε ποτέ από την κυριαρχία της μόνο μέσω διαπραγματεύσεων ή πολιτικού διαλόγου, ενώ η ιστορία των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων είναι για τον κυρίαρχο λόγο μια ιστορία «τρομοκρατίας», με καταγεγραμμένες αρκετές περιπτώσεις «σφαγής αμάχων» από ένοπλες ομάδες. **Ποτέ, όμως, η Αριστερά στον κόσμο δεν καθόριζε τη συνολική στάση της απέναντι σε ένα δίκαιο αγώνα με βάση την οπτική του αντιπάλου.** Το γεγονός ότι η Χαμάς έχει βασικό ρόλο στην παλαιστινιακή αντίσταση είναι αποτέλεσμα ευρύτερων διεργασιών. Η στροφή προς τον ισλαμισμό ήταν εργαλείο που χρησιμοποίησαν οι δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά και το Ισραήλ, προκειμένου να αποδυναμώσουν τις αριστερές οργανώσεις σε πολλές μουσουλμανικές χώρες. Στην περίπτωση της Παλαιστίνης, το μέγεθος και η ένταση της καταπίεσης, οι απάνθρωπες συνθήκες για ένα ολόκληρο λαό που έμεινε χωρίς καμιά ελπίδα και επιλογή, θα έπρεπε να είναι για την Αριστερά στη Δύση το βασικό κριτήριο τοποθέτησης και δράσης. Μετά όμως από χρόνια αποπολιτικοποίησης, κριτήριο της στάσης μερίδας των κινημάτων έγινε ο αταξικός ατομικός δικαιωματισμός. Το γεγονός πως το κράτος του Ισραήλ χρησιμοποιεί τακτικές ώστε να εμφανίζεται το ίδιο ως φορέας «προοδευτισμού» εν μέσω «βαρβάρων» φαίνεται πως είχε επίδραση ακόμα κι εντός της αριστεράς και του αναρχικού χώρου.

Άλλες οργανώσεις λενε ότι το πρόβλημα είναι ότι οι δεξιές ισραηλινές κυβερνήσεις που υπονόμισαν την πορεία προς την ειρήνη. Όμως, το Ισραήλ είναι ένα καπιταλιστικό κράτος, που αναπτύσσει τα συμφέροντα της αστικής τάξης σε όλη την περιοχή. Και η κυριαρχία ολόκληρης της Πα-

λαιστίνης είναι απόλυτη ανάγκη για την υπεράσπιση αυτών των συμφερόντων. Ο πολλαπλασιασμός των παράνομων εποικισμών στη Δυτική Όχθη συνεχίστηκε από το 1967 και επιταχύνθηκε από το 1993 από όλες τις κυβερνήσεις, και των Εργατικών. Για την λειτουργία των παράνομων οικισμών εποίκων το Ισραήλ εκμεταλλεύεται την εργασία Παλαιστίνιων που εργάζονται σε συνθήκες σχεδόν σκλάβων. **Η σύγκρουση αυτή είναι και απόλυτα ταξική.** Οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν νερό στα πηγάδια τους, για να γεμίζουν οι πισίνες στις βίλες των εποίκων.

Το ζήτημα της Παλαιστίνης αφορά βαθύτατα και την στάση της αριστεράς και του εργατικού κινήματος στην απεύθυνση τους προς τα εξαθλιωμένα στρώματα μεταναστών που ζουν στις καπιταλιστικές μητροπόλεις. **Η παρουσία μουσουλμάνων μεταναστών και η άνοδος του ισλαμισμού στις περιθωριοποιημένες γειτονιές των ευρωπαϊκών πόλεων, υπό την απουσία ενεργής παρέμβασης του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς, κάνει καθοριστική την τοποθέτηση στο ζήτημα της Παλαιστίνης,** το οποίο ορίζει σε σημαντικό βαθμό τις συνειδήσεις των μεταναστών. Η αδυναμία αντιιμπεριαλιστικής και ταξικής τοποθέτησης αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό θα οδηγήσει ίσως σε αντιδραστικές μετατοπίσεις.

Οι μαζικές διαδηλώσεις υπέρ του παλαιστινιακού λαού σε χώρες της Δύσης είναι μια πρώτη απάντηση προς την αντίθετη κατεύθυνση. Πολύ σημαντικό είναι ότι ειδικά στις ΗΠΑ πρωταγωνιστικό ρόλο έχουν προοδευτικές και αριστερές εβραϊκές οργανώσεις. Στη νεολαία των ΗΠΑ διαμορφώνεται μια νέα γενιά που αμφισβητεί την κυρίαρχη αφήγηση και για το θέμα της Παλαιστίνης. Στην Ευρώπη η σύνδεση με τη νεολαία των γκέτο είναι βασικό καθήκον για τις οργανώσεις της αριστεράς και τις δομές του εργατικού και λαϊκού κινήματος. **Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη δεν είναι “ιδεολογικό” ζήτημα. Αφορά την κοινή πάλη ανθρώπων που είτε ζουν στη Γάζα, είτε στα γκέτο του Παρισιού, είτε στις εργατικές γειτονιές του Λονδίνου και της Αθήνας, δεν βλέπουν σήμερα προοπτική για απελευθέρωση από την εκμετάλλευση.**

Δ. Διεθνής συγκυρία, θέση του ελληνικού κράτους και της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας

Ο πόλεμος Ισραήλ-Παλαιστίνης ξεσπά μέσα στο πλαίσιο της κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού κι έρχεται να προστεθεί στην τάση μετατροπής του πλανήτη σε ένα πολεμικό πεδίο. Πέραν των εσωτερικών στοιχείων που καθορίζουν τη δυναμική της ισραηλινο-παλαιστινιακής αντιπαράθεσης, το διεθνές περιβάλλον επιδρά καταλυτικά επίσης. Το Ισραήλ εξακολουθεί να βλέπει τον πιστότερο σύμμαχό τους στις ΗΠΑ, οι οποίες δηλώνουν έτοιμες να εμπλακούν σε περίπτωση που επέμβουν εξωτερικοί παράγοντες (Χεζμπολάχ, Ιράν κλπ). Σημαντική πολιτική στήριξη στο Ισραήλ έχει δώσει και η Ευρωπαϊκή Ένωση, της οποίας τα κράτη βέβαια διχάστηκαν κατά την πρόσφατη ψηφοφορία στον ΟΗΕ (15 κατά του προτεινόμενου αραβικού κειμένου και 10 υπέρ με Γερμανία και Γαλλία να ψηφίζουν διαφορετικά). Τους υψηλότερους τόνους εναντίον του Ισραήλ προς το παρόν σηκώνουν το Ιράν και η Τουρκία από περιφερειακές δυνάμεις ενώ σαφείς θέσεις κατά των βομβαρδισμών έχουν πάρει η Ρωσία και η Κίνα. Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία και κάποιες από τις λεγόμενες «πετρομοναρχίες» του Κόλπου που είχαν μπει σε διαδικασία εξομάλυνσης των σχέσεών τους με το Ισραήλ βρίσκονται τώρα σε δύσκολη θέση έχοντας προς το παρόν αποστασιοποιηθεί από την πρόσφατη τακτική τους.

Η ελληνική κυβέρνηση συνεχίζει και αναβαθμίζει την κρατική στρατηγική σφυρηλάττησης προνομιακής συμμαχίας με το Ισραήλ. Πρόκειται για μια στροφή στην ελληνική εξωτερική πολιτική με βάθος 15ετίας. Το Ισραήλ έχει επιλεγεί ως στρατηγικός εταίρος για δύο βασικούς λόγους: α) τα οικονομικά/ενεργειακά projects με τις εξορύξεις στη ΝΑ Μεσόγειο και τη μεταφορά ενέργειας στην Ευρώπη αλλά και τη χάραξη εμπορικών διαδρόμων από την Ινδία μέσω του Ισραήλ και της Ελλάδας στην Ευρώπη και β) λόγω της μακροχρόνιας ρήξης του Ισραήλ με την Τουρκία και τις κυβερνήσεις Ερντογάν, την οποία το ελληνικό κράτος επιχειρεί να εκμεταλλευτεί στήνοντας αντι-τουρκική συμμαχία με Αίγυπτο, Κύπρο και Ισραήλ.

Από τα παραπάνω – όπως και από την πρόσδεση το αμερικανονατοϊκό άρμα - προκύπτει η προκλητική στάση της ελληνικής κυβέρνησης υπέρ του Ισραήλ που κορυφώθηκε με την αποχή από το πρόσφατο ψήφισμα του ΟΗΕ για την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα. Οι ελληνικές κυβερνήσεις των τελευταίων ετών έχουν αναβαθμίσει τη στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ, με την παροχή εκπαίδευσης σε ισραηλινούς πιλότους, την πραγματοποίηση κοινών ασκήσεων στον ελληνικό εναέριο χώρο αλλά και στο έδαφος και τη συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών των δύο κρατών.

Τα προαναφερθέντα στοιχεία καθορίζουν τη στάση μας, τις προτεραιότητες και τα βασικά σημεία αντιπαράθεσής μας με το ελληνικό κράτος και τις κυβερνήσεις του.

Επιτροπή Διεθνών του NAP και της ν.Κ.Α

Οκτώβριος 2023